

O LIDECH, KARTÁCH A DROGÁCH

Napsala

Alena Rabasová

podle vyprávění Lukáše

Ilustrace: Lukáš Anděl

Nakladatelství

Nová Forma

Autor: Alena Rabasová 2012
Ilustrace: Lukáš Anděl 2012
Nakladatel: Nová Forma, České Budějovice
Tiskárna: Nová Forma, s.r.o.

1. vydání:

ISBN: 978-80-7453-183-5

Proč tohle vyprávění píšu??

-snad proto, abych se vypsala ze zvláštních prožitků, které jsem letos od jara měla a sama se tím s nimi vyrovnala...

-nebo proto, abych varovala. Abych varovala všechny ty, kteří si chtějí něco začít s drogou...

-také proto, abych tomu klukovi, který to všechno prožil, dokázala, že žít se dá i jinak...

-určitě i proto, aby rodiče „postižených“ dokázali své děti spíše pochopit, aby věděli, jak trpí...

Jestli se mi splní alespoň jedno přání a pár lidí pochopí, potom toto vyprávění splnilo své poslání.

Úvod

Mám tři děti a drogy byly pro mne vždycky hrozbou. Tolik jsem se bála, aby do toho taky nespadly. Litovala jsem každou rodinu, která se s nimi musela potýkat. Četla jsem články o Whitney Houston, která jim taky propadla, ale která s nimi bojovala, a držela ji palce, aby se z toho dostala. Na ní bylo tak jasně vidět, co drogy s člověkem udělají a jak je těžký následný boj s nimi. Jak lehce se do závislosti spadne a co pevné vůle stojí potom vyléčení se, které se povede jen opravdu silným.

S Lukášem, který mi vyprávěl o svém boji s drogou, ale i se životem, jsme se shodli, jak na nás oba silně zapůsobila její - snad vítězná píseň - nad touto saní.

Nevěděla jsem o své vlastní síle

(I Didn't Know My Own Strength)

Ztratila jsem kontakt se svou duší
Neměla jsem se na koho obrátit
Neměla jsem za kým jít
Ztratila jsem své sny
Myslela jsem, že to bude můj konec
Myslela jsem, že se mi nikdy nepodaří zvednout
Myslela jsem, že nemám naději
Myslela jsem, že se nedokážu změnit
Nevěděla jsem o své vlastní síle
Zhroutila jsem se a byla zbitá
Ale nerozpadla jsem se

Přes všechnu svou bolest
Jsem nevěděla o své vlastní síle
Přežila jsem i svou nejtemnější hodinu
Má víra mě držela při životě
Pozorovala jsem sama sebe
A měla jsem hlavu vztyčenou
Nebyla jsem schopná se změnit
Nevěděla jsem, že je to moje síla

Našla jsem naději ve svém srdci
Našla jsem světlo života
Na mé cestě ze tmy
Našla jsem vše, co potřebuji
Tady uvnitř ve mně
Myslela jsem, že nikdy nenajdu tu cestu
Myslela jsem, že nikdy neunesu tu tíhu
Myslela jsem, že to nezvrátím

Bylo to mnohokrát
Kdy jsem v noci přemýšlela
Že jsem si vzala vše, co jsem mohla
A nedělala nic pro to, abych se změnila
Teď už znám svou vlastní sílu.

Pro ty, kteří neznají anglický jazyk, jsem o překlad poprosila Lukáše Anděla, „hrdinu“ tohoto vyprávění.

Jak to všechno začalo.

S Lukášem jsme se poznali úplně náhodou, i když dnes už si myslím, že to až taková náhoda nebyla, že všechno, co se událo, mělo přijít. Chatovala jsem si na internetu a „zapovídala“ se tam s pánem, který měl spoustu problémů a my jsme je společně řešili. Posléze to přerostlo v mejlování a po několika měsících jsme se chtěli potkat a popovídat si z očí do očí.

Ještě nikdy jsem nebyla v Beskydech, tak jsem ráda souhlasila s tím, že to budu já, kdo si udělá výlet. Před námi byl zrovna prodloužený víkend díky svátkům Mistra Jana Husa a věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Ruda - tak se jmenoval ten kamarád z internetu, mi už několikrát psal i o svém příteli Lukášovi, který mu často pomáhal v jeho svízelných situacích a navíc jeho existence mi i dávala naději, že zažiji něco zvláštního až tajemného, byl totiž kartářem.

Do malého městečka mne moje stará felicie zavezla naprosto v pořádku, s kamarádem Rudou jsme bez zábran navázali na naše internetové kamarádství a vrtěním ocasu mne přijal i jeho pes. Poslední překvapení mne čekalo večer, kdy se měl objevit Lukáš, Rudův nerozlučný kamarád a pro mne člověk, s jakým jsem se ještě nesetkala. Člověk, který má tu zvláštní schopnost číst z karet o lidském vnitřním světě.

Před půl osmou jsem se dočkala, do dveří vstoupil mladý kluk, hádala jsem mu kolem 25ti let, dnes už vím, že je mu 29. Byl trochu přísnědlý, štíhlý, vysoký a krásně voněl. Přišel v obyčejné hnědé mikině s kapucí a v riflích. Takže žádný starší zajímavý pán s plnovousem, jak jsem si přála, se nekonal. Byl ale moc hezký, trochu se usmíval a mne na něm zaujaly hlavně jeho oči, velké, hnědé, krásné, i když nesmírně unavené.

Ruda nás představil a Lukáš si sedl, jak bylo patrné, na své místo ke stolku v kuchyni a Ruda už mu bez řeči servíroval velký starý puclák s kafem a mlékem. Lukáš vytáhl cigaretu, zapálil si ji a pořád po mně pokukoval, já jsem se usmívala sice trochu přitrouble, ale přece. A Ruda samozřejmě ještě umocnil moje rozpaky. Vysvětlil Lukášovi, že sice kartám nevěřím, ale přesto bych chtěla vyložit. Lukáše to pobavilo, protože se na mě zadíval a potom se začal smát a tím mezi námi padly zábrany a dali jsme se do hovoru. Po pár větách nám všem bylo jasné, že si budeme rozumět, že se sešli tři lidé, kteří se zřejmě stanou dobrými kamarády a budou se moci spolehnout jeden na druhého.

Lukáš nám vyprávěl, že má za sebou opravdu těžký den, měl několikery karty a jedny byly velmi závažné. Jednalo se v nich o nemoc malé holčičky. To ho hodně unavilo a vyčerpalo. Ale káva vykonala své dílo, posléze i strouhance, které jsem upekla, pomohly a začali jsme si

vyprávět, poznávat se. Lukáš vyprávěl velmi poutavě a tak jsme si povídali ještě dlouho po tom, co šel Ruda spát. Prostě jsme si sedli a já jsem vyslechla první prožitky příběhu, který Vám chci vyprávět. Je to velice silný příběh. I psát jsem ho musela po částech, protože jsem z jeho obsahu měla často husí kůži, někdy mne přitom i rozbolela hlava, když jsem se do příběhu příliš vžila. Mám jen obavy, abych Vám tuto šílenou a zároveň i krásnou etapu Lukášova života, dokázala převyprávět tak, abyste i Vy pochopili. Abych ve Vás zanechala stejně silné pocity, jaké jsem měla já. Největším zadostiučiněním by pro mne bylo, kdyby někomu tato story pomohla v jeho rozhodování, někoho třeba i odradila od chuti, vyzkoušet si ochutnat tvrdou drogu.

I. KAPITOLA

Podle vyprávění Lukáše

DĚTSTVÍ

Všechno začalo v mých šesti letech. Stal jsem se náměsíčným. Maminka mi vyprávěla, jak společně s ostatními členy mé početné rodina, zažívala moje noční výlety po domě, nekonečné hodiny mého pláče a roztodivné rozhovory. Vždycky jsem při těchto snech či vizích viděl stejný obraz. Holou prázdnou pláň. Nikde ani kopeček, strom, keř, tráva. Bez života, žádní ptáci, motýli, brouci. Pustá holá pláň a uprostřed, blízko mne, na obří dřevěné konstrukci visí těžký černý kotel, pod kotlem hoří oheň a v kotli je vroucí tekutina, snad olej, vnímal jsem jeho vůni. Stojím v této krajině sám a jsem úplně nahý, ale ne jako malé dítě, ale muž ve středním věku. Posléze odněkud přichází plno lidí a já mám pocit, že je všechny znám. Mají na sobě potrhané pracovní hábity, jsou udření, ruce mají plné mozolů. Posléze rozeznávám jejich volání, chtějí mou smrt. Vrhnou se na mě a hodí mne do kotle. Jsem plný bolesti, vařím se zaživa a z toho se s pláčem probouzím. Jen ještě v uších mi doznívá jejich radostná píseň v nějakém cizím jazyce, je to píseň jásavá, ti lidé měli radost z mé smrti. Ale proč? Co jsem jim udělal? Proč chtěli mou

smrt? Sen se pravidelně opakoval za úplňku, jak mi říkala moje maminka. To jsem se probouzel v pláči a vyděšený.

Nezažil jsem dětství, měl jsem svůj paranormální svět plný lidí se kterými jsem rozmlouval. Všechny jsem dokonale znal a věřil jsem, že mi neublíží, měl jsem dětské tělo a dětskou tvář, ale cítil jsem se starší. Často jsem myslel na tento živý sen a hledal odpověď, proč se mi to zdá, proč tak musím trpět.

Miloval jsem návštěvy kostelů, ten klid a mír přicházejících, vůni kadidla a čerstvě natrhaných květin, chtěl jsem něco podobného mít nablízku, snad aby mne to chránilo od zlého snu a lidí v něm. Postavil jsem si na zahradě oltář a cítil se potom mnohem klidnější.

Děti ve škole i v soukromí se mi smály, nechápaly, že mne neoslovuje jejich bezstarostný život, jejich dětský svět, jejich hry a zábavy, ale přitom jsem je něčím přitahoval, chtěly být mými kamarády. Ale já jsem pořád v duchu přemýšlel, kdo jsou ti lidé, co mne chtějí uškvařit v tom kotli plném rozpáleného oleje, proč mi to dělají, co jsem jim provedl?

Stal jsem se samotářem. Rodiče to chápali a cítili, že sám nikdy nejsem, že mám svůj vlastní vnitřní svět. V deseti letech jsem se stal ministrantem v našem kostele. Byl jsem neskonale šťastný, plný duchovních zážitků a modliteb. Pan

farář rád a často říkával: "Hochu, patříš mezi nás, přeji si, abys byl knězem." Přál jsem si, abych se jím jednou, až vyrostu, opravdu stal.

Rozuměl jsem si se starými lidmi, rád jsem je poslouchal, jak moudře vyprávějí a bylo mi líto, že o ně nikdo nepečuje, tak jsem se o ně začal starat sám. Nosil jim nákupy, topil jim a nosil dřevo, vlastně stále něco potřebovali. Byl jsem ten, kdo naslouchal jejich příběhům, kdo se bál o jejich zdraví. Naplňovala mne láska, ale ne ta pubertální, ale láska ke starým moudrým lidem. V té době se mi začaly zdát další živé sny, pročetl jsem snáře a bádám jsem po tom, co mi ty moje sny mají říci. Dokázal jsem brzy porozumět snům jiných lidí, ale ten svůj stále se opakující sen, jsem rozluštit nedokázal. A v této době jsem se poprvé vášnivě zamiloval.

MOJE PRVNÍ LÁSKA přišla v 15ti letech a byla to má nejjásadnější láska, to dnes už velmi dobře chápu a vím. Zamiloval jsem se do dívky, která měla hroznou rodinu. Nenašel jsem tam nic, co jsem tolik cítil uvnitř své rodiny, žádnou sounáležitost, citovost ani bezbřehou náklonnost jednoho k druhému. V této rodině byla spousta peněz, ale žádné mezilidské vztahy. Zřejmě i proto jsem byl pro tu dívku vším. Milovali jsme se, prožili jsme spolu první polibky a brzy nato vášnivé líbání, které přešlo na nádherné milování. Nemohli jsme bez sebe vydržet ani hodinu, už se nám po sobě stýskalo. Ale já v té době byl přitažlivý jak

magnet, točilo se okolo mě hodně jiných holek i kluků a nakonec jsme se pohádali kvůli naprosté hlouposti a rozešli se. Ale já jsem o ni nechtěl přijít a spáchal jsem na ní rituál pro lásku. Stará cikánka, která mi rituál předala, mne ubezpečila, že to pro nás bude láska na celý život, ale zároveň mne od něho zrazovala. Ale já jsem ho ve své mladické nerozvážnosti spáchal a láska se mi vrátila. Bylo to krásné, vášnivé a život beroucí. Ale to kouzlo spíš bere než dává, protože lidi to k sobě táhne, ale pokud si nejsi sám sebou moc jistý, a kdo si je jistý v 17ti letech, tak je za to karma - potrestání. Ta dívka mne chtěla se vším všudy, celého, na 100%, ale to já jsem jí nedokázal dát. Poznal jsem, že se nedokážu tak úplně oddat, že jsem jiný, že chci ještě něco navíc, chci žít a pomáhat lidem a to se neslučovalo s jejími představami.

Bylo to to nejkrásnější, co jsem kdy prožil a vím, že už nic takového nezažiju, ale přesto jsem se nedokázal naprosto oddat. Dívka mi nakonec byla nevěrná, našla si jiného muže a dnes už má rodinu a dvě děti. Ale víme o sobě a někdy se spolu i vidíme. Bylo to sebe zničující, ale zároveň to bylo i o podvodu. V téhle době jsem už začínal chápat, že jsem tu hlavně

PRO LIDI.

Čím dál víc mne naplňovala láska k lidem, k obyčejným lidem, kteří vycítili, že jsem jiný. Že dokážu pochopit jejich trápení, jejich smutky. Dokázal jsem vysvětlit jejich sny, pomoci jim v jejich bolestech. Jen ten svůj sen jsem si vysvětlit nedokázal.

DOSPĚL JSEM,

ale zhoršilo se mi zdraví. Diagnóza lékařů byla velmi nepříznivá a já jsem musel zvládat boj se svou nemocí. Bojoval jsem i se strachem a neměl nikoho, kdo by mi pomohl, jako já jsem se snažil pomáhat druhým. Najednou jsem si připadal jako ti staří lidé, zůstal jsem na svou nemoc sám, ve smutku a osamění.

Jednoho dne jsem šel na procházku. Chtěl jsem cítit život, jeho krásy, vůni květin, slyšet zpěv ptáků a taky jsem tolik potřeboval být sám. Byl jsem už hodně slabý a omdlel. Probudil jsem se po několika hodinách, prochladlý, ale cítil se dobře. Nabitě, jako by mi ta procházka a všechny ty vůně daly sílu. Viděl jsem, ale viděl jsem docela jinak, než předtím. Začal jsem vidět věci, které se ještě nestaly, pády letadel, katastrofy, smrt blízkých. Zpočátku jsem se toho až bál, ale potom si uvědomil, že to je přesně to, co bych měl využít směrem k lidem, pomoci jim. Viděl jsem aury.

Po návratu domů, mne napadlo vzít do ruky karty - mariášky a vyložil jsem je na stůl. Předě mnou se otevřel další svět, dokázal jsem propojit vidění a vize. Pochopil jsem, že mým posláním je pomáhat lidem výkladem karet, pomáhat jim radou, co dál a hlavně, jak dál. Stal jsem se kartářem. Nemoc ustoupila, jako bych se tím poznáním posílil, dospěl tam, kam jsem měl dojít. A já začal vykládat pro lidi. Úspěch na sebe nenechal dlouho čekat, navštěvovalo mne čím dál víc lidí. Pamatuji si každou tvář těch lidí, kteří se v určité době stali potřebnými a přišli za mnou. Poznal jsem stovky lidí, pomohl jim najít smysl i určení jejich života, snažil jsem se jim vysvětlit, jak bychom v tom krátkém čase, který v životě máme, měli žít, jak si vážit věcí, které nám byly dány, jako je zdraví, láska a

RODINA.

Neznám všechny své předky, ale vím, že v sobě mám cikánskou, polskou a francouzskou krev. Co je pro mne podstatné, miluji svou rodinu. Rodina je pro mne vším. Jsem přesvědčený, že nepotřebuji žádné hmotné statky, peníze, jistoty, ale potřebuji to všechno zajistit své veliké rodině. Pocházím ze čtyř dětí. Já jsem nejmladší a hodně jsem pro

to trpěl od svého nejstaršího bratra. Často mne tloukl hodně surově, až jsem ho proto začal nenávidět. Někdy jsem si myslel, že to už nevydržím a přál jsem si, ať chcípne. Nevím vlastně dobře, jaký je to člověk, ale když jsem se sám ocitl na dně, jako bych mu porozuměl. Začal jsem se ho zastávat, bojoval jsem o něj, aby ho rodina, která ho taky nenáviděla, vzala zpět a to se mi povedlo, i když to rodinu šokovalo, že se o to tak snažím právě já, když oni už ho zatratili. Bylo to všechno hrozně bolavé, ale jsem rád, že nemám v sobě už tu nenávist, ten odpor, protože jsem tím sám hodně trpěl a v tom vidím tu potřebu mít rodinu, lidi, kteří dokáží člověka podržet...I když popravdě, sám nedokážu odhadnout, jestli se i bratr změnil, jak by se dnes zachoval, kdyby šlo o jeho neprospěch, ale prospěch rodiny. To nevím.

Druhý bratr je neobyčejně chytrý a šikovný, patří k nejlepším dělníkům ve firmě, vymýšlí nové způsoby výroby a vím, že kdyby měl nějaký prvotní hmotný základ a měl z čeho podnikat, byl by už dávno daleko před námi všemi. Je na něho spolehnutí, stejně jako na sestřičku, ve které mám ve všem spolehnutí, i když mě někdy přestává chápat s tím mým lidumilstvím, když vidí, jak mě často lidé, kterým jsem pomohl, dokáží zklamat ve chvíli, kdy bych i já potřeboval pomoc. A oni by byli schopni mi tu pomoc dát.

Máma s tátou jsou takoví, jací by měli být, měli mne vždycky rádi, možná mi jako benjamínkovi opravdu trochu

nadržovali. Vždycky jsem u nich našel a nacházím útočiště.
Jsou pro mne rodiči i mými

KAMARÁDY.

Kamarádi. Jako kluk jsem měl dva kamarády. Myslel jsem si, že to jsou kamarádi na život a na smrt, jak se říká. Prožili jsme toho spolu hodně, ale vždycky, když bylo třeba řešit něco zásadního, tak se najednou vytratili. Poznal jsem, že je to přesně tak, jak jsem si kdysi přečetl v citátu od Senecy. „Mám mnoho kamarádů, na které se mohu obrátit, když nic nepotřebuji“. Ale asi to tak mělo být, protože brzy po těchto „kamarádstvích“ jsem narazil na svého nejlepšího přítele, se kterým jsem prožil během pár let tolik, co se snad někdy neprožije za celý život. Ten přítel se jmenoval

MARTIN.

Poznal jsem ho v době, kdy jsem byl v podstatě úplně sám. Měl jsem sice v té době dívku, ale ani nevím, jestli ten vztah, který mezi námi byl, tak mohu nazvat vztahem ve smyslu dvou milujících se lidí. Byl to vztah plný rozchodů a neslaných nemastných návratů. Prostě jsme ani jeden

nikoho neměli a zřejmě po tom tolik toužili, že jsme se spíš oba snažili být spolu, ale nebyla v tom ta pravá touha, vášeň, náruživost, spíš snad ta potřeba. I když, o zvláštním vývoji té dívky bych chtěl taky vyprávět, protože mi hodně dala, ale také mnoho vzala.

S Martinem jsme se poznali v práci a padli si do oka. Jak jen to bylo možné, bavili jsme se spolu a ty rozhovory nás posouvali stále víc k sobě. Měli jsme nejen podobné názory, ale i docela rozdílné a to nás tolik přitahovalo. Oba jsme milovali les, tam nás nikdo nerušil a my mohli vést ty dlouhé rozhovory a poznávat se. Samozřejmě jsme taky vymýšleli různé ptákoviny a jedna z nich byla, že jsme chtěli okusit, jak chutná tráva, prostě jsme si chtěli vykouřit taky nějakého jointa. A tím se závislost jednoho na druhém ještě umocnila. To trvalo roky a pořád nás to bavilo. Být spolu s Martinem bylo to nejkrásnější, co jsem v té době prožíval, v mnohém mi otevřel oči, nabíjel mne svou energií a myslím, že jen díky jemu jsem dál mohl pomáhat lidem a věnovat se i

VÝKLADU KARET

V té době, je to asi dva roky, ke mně přišel, jako za kartářem, mladý kluk. Vrstevník. Bral už léta tvrdé drogy a chtěl se toho zbavit. Říkal, že by se toho chtěl nechat, ale nedokáže to, jestli bych mu nemohl nějak pomoci. Litoval jsem toho kluka tak, že jsem nedokázal myslet na nic jiného, než jak ho z toho vytáhnout. Ale já o tom nic

nevěděl, nedokázal jsem si představit, proč to začal brát, co ho na tom tolik lákalo, proč s tím nedokáže přestat sám a tak jsme se s Martinem domluvili, že to zkusíme. A taky jsme do toho oba spadli, i když aspoň mám jedno zadostiučinění, toho kluka jsem z toho dostal.

Ale od toho se odvíjí celá ta moje anabáze. Prožil jsem nejkrásnější i nejhorší chvíle svého života. Jak jsem z toho kluka dostával, sám jsem do toho padal. Zpočátku je to všechno spíš krásný, je to jako když se opiješ a máš pocit, že jsi jenom mezi samými dobrými lidmi. Cítíš se hrozně dobře, nebolí tě tělo, všechno jsi schopná vyřešit, cítíš ohromnou lásku, lásku k sobě i lidem okolo sebe. Cítíš úžasné dobro v lidech okolo sebe i sám v sobě. Cítíš dobro i tam, kde asi vůbec není. Nemáš stavy malátnosti, nechuti, umíš dobře mluvit. To se mi hodilo při vykládání karet, lidi mne brali ještě víc než předtím. Uměl jsem krásně květnatě mluvit, šlo mi to všechno od srdce, protože to jsou stavy, že se tak opravdu cítíš, až přeplněný láskou. Tolik jsem chtěl i druhým pomoci.

Strašně jsem přitom toužil po lásce, po lásce duševní, ale i tělesné, hrozně toužíš něco krásného zažít. Nespal jsem, bylo mi krásně a chtěl jsem víc a víc. Pomohlo mi to i zdravotně, bylo mi dobře, cítil jsem se krásný, žádoucí. Hrozně to člověka obohatí, cítí krásno, myslí jen na krásné a mírumilovné věci, umí se vcítit do lidí. Je to strašně pocitové, v tom stavu by člověk dal každému všechno.

Ale to je ten první den. Druhý a další den následují deprese, člověk má pocit, že je na světě docela zbytečný, dostaví se pravý opak té euforie a ještě mnohokrát umocněnější. Ta droga vezme veškeré myšlení, člověk si připadá prašivý, špinavý, jako kdyby se rok nemyl, jako kdyby měl splašky na hlavě. Je to fáze opuštěnosti, zklamanosti sám sebou, nechce lásku, je naprosto zlomený. A jak je v první fázi plný energie, chuti, v této druhé fázi nedokáže nic, je malátný, nemůže ani vstát z postele, všechno je problém. Proti tomu, jak by mohl v první fázi skály lámat, má nyní pocit, že neunes ani hrníček a nejen pocit, ona je to pravda, protože tím prožitkem, tím velikánským vydáním energie v první fázi, je najednou slabý jak moucha, vymačkaný jako citrón. Člověk si připadá jako naprostá nula, nechce nic, nic krásného, nic povznášejícího, chce nebýt, odejít ze světa, někdo může být i agresivní.

A tohle všechno jsem prožíval s Martinem. Stali se z nás nerozluční kamarádi, cítili jsme, že kamarádství se umocnilo na přátelství. Zažívali jsme spolu mnoho krásného, ale samé mírumilovné věci. Všichni nám říkali, jak vypadáme dobře a my jsme se i dobře cítili, dobře jsme působili, měli jsme spoustu známých. Když jsme se pár dní s těmi lidmi neviděli, tak nám chyběli tak, že jsme kvůli tomu i brečeli, tak to bylo všechno emotivní. Jak jsme jen mohli, chodili jsme do lesa, tam to na nás působilo nejlépe, ta vůně, to krásno, ta jakoby velebnost toho prostoru. Mysleli jsme si,

že tam jsme chvílku a my tam byli třeba i 14 - 16 hodin, čas přestal existovat.

Poslouchali jsme spolu hudbu, ale úplně jinou hudbu než předtím, musela to být hudba evokující, ale přitom i taková sladká, romantická. Hudba, z které by šlo to dobro, láska, pocity, sny, emoce. A strašně moc si každé té emoce člověk váží, naplňuje ho, chce jich ještě víc, touží po nich tak, jako po lásce. Když o tom tak píšu a vzpomínám, dělá mi to dobře, ale zároveň mám i hrozně těžký pocit, bojím se toho, vím, že ty dny, kdy jsi bez drogy a přitom na ni závislý, jsou hrozný, toužil jsem po ní, chtěl jí, protože jsem chtěl zase všechny ty krásný pocity, které normálně sice také mohou být, ale mnohem slabší, tlumenější. Prostě v tom není to nadšení, ta síla, ta eufórie.

Brali jsme drogu tak jednou za čtrnáct dní, to byl asi ten interval, kdy jsme byli schopni být bez ní, a trvalo to asi 9 měsíců. A do toho jsi přijela za Rudou ty. Byli jsme s Rudou známí, kamarádi, přátelé snad přímo ne. Spíš jsme věděli jeden o druhém a pomáhali si, když to jeden z nás potřeboval. Já jsem ho v té době dost často tahal z jeho depresí, často i horších situací, protože se zrovna rozvedl a citové a finanční problémy prožíval hodně intenzivně. Dalo by se říct, že už byl hodně na dně, ne-li úplně a vyprávěl mi, jak se na internetu setkal s nějakou ženskou, která se mu snaží dodat tolik síly, že je to až neuvěřitelné a co víc, že se chcete spolu setkat a ty jsi zvědavá na kamaráda Lukáše

- kartáře, o kterém ti psal. Tak jsem mu slíbil, až přijedeš, že přijdu na pokec. A tak jsem potkal

TEBE.

Víš, nejdřív jsi mi šla docela na nervy. Chtěla jsi výklad karet, ale přitom tomu nevěřila. Pořád jsi byla taková plná energie, smála ses, vypravovala o tom, jaké jsi měla v životě problémy a přitom jsi se z toho všeho nějak dostala, vlastně úspěšně, byla jsi na vlastních nohách, podnikatelka, bez dluhů a pořád taková spokojená, i když by člověk často nad tvým vyprávěním až brečel. Nejdřív jsem se tomu někde uvnitř usmíval a přemýšlel, že na něčem taky jedeš, že hulíš, ale potom jsem Ti začal až závidět a brzy na to mi bylo jasné, že jestli mě může někdo pomoci, jsi to ty. Pamatuješ, že těch 5 dní, co jsi u nás byla, že jsem byl každý den u Rudy, u tebe? Hrozně jsi mne přitahovala, já záviděl Rudovi, že má takovou kamarádku a kdyby ti nebylo tolik, snad bych se do tebe i zamiloval. Vždyť já tolik toužil po někom, kdo by mě chtěl se vším všudy, víš, i jako přítele i jako chlapa, chtěl jsem už prožívat lásku, lásku se vším všudy s tou vášní, náruživostí, moci se někomu úplně oddat...

II. KAPITOLA

Rozhovor mezi Lukášem a Alenou.

Vyprávění Lukáše byla tedy síla. Já si snad pamatovala každé slovo, co mi řekl, tolik to na mne působilo. Nikdy jsem nic takového nepoznala a vůbec si to neuměla představit, čím člověk prochází, co prožívá. Z toho i plynulo moje divení, proč lidi ty drogy berou, co jim to přináší, když to má potom konce, o kterých se už tolik napsalo a přitom to stále mnoho lidí přitahuje, snad až magicky, a je to tak ničující. Co je k tomu žene? Co chtějí vyřešit? To jsou tak nešťastní sami se sebou? Nevědí, jak řešit, z jejich pohledu neřešitelné životní situace? Měla jsem spoustu otázek, chtěla jsem se dozvědět víc, vniknout do těch pocitů. Poprosila jsem Lukáše, jestli bych se mohla ptát a on souhlasil. Doufal asi, že tím si sám v sobě srovná své pocity, udělá si pořádek, posílí se v jistotě, že musí přestat.

A tak se Vám budu snažit reprodukovat náš rozhovor. Děkala jsem si poznámky, abyste co možná nejpřesněji mohli prožít pocity, které jsem při těch rozhovorech měla já. Těch rozhovorů bylo nepočítaně, často i po telefonu a i když jsme se u toho neviděli, cítila jsem, jak Lukáše přímo vysávají a sama hovory končila. Bála

jsem se o něho. Navíc nebolela z toho vracení se do těch prožitků hlava jen Lukáše, ale i mne.

NAŠE ROZHOVORY

„Lukáši a jak to dopadlo s tím klukem, co jsi mu pomohl tak, že se závislosti na drogách zbavil? Navštěvujete se? Povídáte si?“

„Víš Aleno, tohle je snad to, co mě nejvíc štve na mé pomoci lidem, jestli to tak můžu nazvat. I když já v tom spíš cítím poslání, co já už tímhle zabýváním se vlastně osudy jiných ztratil ze svého vlastního života, to si snad ani nikdo neumí představit. Když tě lidi potřebují, tak prosí, posílají SMS, volají, jako bych byl jejich jediné možné záchranné lano. Pomůžu jim, vysvětlím, proč se jim to či ono děje, často jsou v tom i nemoci - smrt. Umíš si představit, jak je to těžké jim něco takového říct? A nejen říct, ale taky jak, jak to podat, aby to co nejmíň bolelo? A taky odhadnout lidi, kterým se to dá říct takříkajíc natvrdo, komu to říct obaleně, aby ho to neporazilo. Vždyt' v těchle situacích si nejsou jistí ani psychologové či psychiatři nebo lékaři, jak to mám vědět já? Nejsem ani jeden z nich, já jenom mám tu vizi, to vidění.

Někdo rád pozná i tvrdou pravdu, aby si mohl uspořádat své věci, aby se třeba i mohl rozloučit s celou rodinou, užít si ještě vnoučat a co já vím, co všechno. Prostě aby mohl žít v rámci možností ten čas tak nějak na plný pecky. Jiný raději nechce znát celou pravdu, možná by ho ta pravda zabila dřív než nevědomost. A tohle je právě to, co mě tak vyčerpává, že když mám pár karet za den a večer, jsem už potom tak vyčerpaný, že bych potřeboval spát. Zaspal ty osudy lidí, nemyslet na ně, nějak se od nich oprostít, ale to nedokážu. Naopak, většinou neusnu, v myslí se mi odvíjí to všechno, co mi řekli oni, co jsem jim musel říci já a potom jsem v práci jak moucha.

A víš, co je pro mě na tom to nejhorší, o co mne možná vyčerpává ještě víc, dodatečně? Když mají lidi problém a chtějí ho znát nebo snad řešit, jsem ten nejlepší, nejhodnější, hrozně moc mě potřebují a většinou hned, nerespektují vůbec můj osobní život - i když taky ne všichni, abych to nějak zbytečně nedramatizoval, ale můžu říct, že většina - a potom, když jim je dobře, když se ze svých životních sraček - promiň - dostanou a to i díky mně, potom mne pomalu neznají. Tolik bych si přál, aby třeba i potom zavolali, rozdělili se se mnou o tu radost nebo třeba i bolest. Řekli mi, že jsem jim pomohl, že i díky mně ustáli tu životní krizi. Ale to se stává tak málokdy...

Ale ptala jsi se přímo na toho kluka, co měl drogovou závislost, tak ten se sem tam objeví, je z toho venku,

dokázali jsme to a jsem na to hrdý, i když z toho povstalo to, o čem si povídáme a píšeme, ale to není jeho vina. Kdybych nebyl až tak zvědavý a byl i chytřejší a dovedl si dopředu představit, co to se mnou udělá, možná si i sám nechal poradit, nemusel jsem být tam, kde jsem."

„Lukáši, pamatuješ se, taky jsi se zmiňoval, že v době, kdy jste začali brát s Martinem tvrdou drogu, měl jsi nějakou holku? Ale potom už mluvíš a vzpomínáš jen na Martina. Kam se ta dívka poděla? To se Ti vytratila ze života?“

„*Jasně, myslíš Věru. Víš o ní by se taky daly napsat romány. To bych to musel vzít od podlahy, abys pochopila, i když já ani dnes ledacos nechápu, ale třeba mi pomůžeš pochopit, jsi přece ženská.. Vydržíš delší zpověď?“*

„Lukáši, to víš, že vydržím, však proto tady jsem a navíc, jsem taky jenom zvědavá ženská, na to nezapomeň!“

„*Tak Věra...poznal jsem ji dřív než Martina. O to ti nejvíc jde, vid'?* Ne nečerti se, nechci bejt protivnej, vím, že to myslíš dobře a taky vím, že ti jde o to, abych si to srovnal v hlavě...

Když jsem poznal Věru, měl jsem pocit, že je to holka, která je hodně chytrá, že se s ní dá o leccčems povídat, že mne pochopí, i když byla spíš taková zakřiknutá, jemná a neprůbojná. Znal jsem i jejího bratra, byli jsme

dřív dobrými kamarády, to byl vlastně jeden z těch dvou kamarádů, jak jsem o nich už povídal, který mne později tolik zklamal. V době, kdy jsem ho nejvíc potřeboval, mne podvedl a já mu to nedokázal tenkrát zapomenout. Dneska už se na to dívám s nadhledem, vím kam to dotáhl a nakonec jsem rád, že už se spolu nevidáme.

Věra tenkrát byla u toho, pochopila, co mi její brácha provedl a vlastně se mi za něj omlouvala a tím vlastně začalo naše kamarádství, které přerostlo v přátelství. Rozuměli jsme si spolu, prožili spolu spoustu času a přitom si hodně povídali. Měl jsem pocit, že se s ní dá diskutovat o všem, nebylo snad dne, kdy bychom se neviděli, takže to přerostlo i v lásku. Zajímavé na ní bylo pozorovat, jak se rozvíjí a já jsem tenkrát měl velkou radost, že to je i díky mně. Ta snad až zakomplexovaná dívka rostla a jakoby snad i krásněla. Byla čím dál odvážnější, otevřenější a hodně přemýšlivá. Víš, myslím si, že jsme získávali mnoho jeden od druhého. Připadalo mi, jako kdyby se přede mnou rozvíjela.

Milovali jsme se spolu dost často, ale já měl pořád takový pocit, že to není úplně ono, nedokázalo mne to tak uchvátit, jako s mojí první láskou, o které jsem ti vyprávěl, chyběla mi tam spontánnost či co, jako kdyby to nemělo tu pravou šťávu.

Vím, že ti jde hlavně o to, jak jsem prožíval lásku k Věře, když jsem v tom jel s Martinem. No, viděli jsme se často, možná i častěji, než by mi to bylo milé, protože já jsem v ten čas chtěl jenom Martina."

„Cože, chtěl jenom Martina? To mi chceš říct?“

„ Ne, nelekej se, nelhal jsem ti, ale to vysvětlím až později, ano? Aspoň budeš trošku napnutá...chtěl bych pokračovat o Věře. Ať už to mám za sebou.

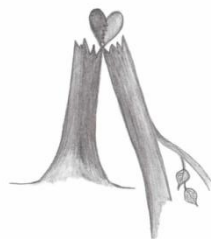
Víš, časem jsem začal mít pocit, že Věře ani tak nešlo o mne, ale jen o to milování, které vlastně časem přešlo jen v sex? Vím, zní to divně, může to vypadat, že je to to samé, ale já moc dobře vím, že mne chápeš. Prostě jí šlo jen o ten akt, o to vybití se. Dokonce jsem začal mít pocit, že se jí nejvíc líbí spíš to, že ona zbaví toho napětí, té chvilkové potřeby jen mne, jestli mi rozumíš? A jestli ne, máš smůlu, já tohle blíž popisovat nechci, tak...asi k tomu mám i takový postoj proto, že dnes už vím, že Věře šlo jen o to jedno, i když to by mi snad ani tolik tenkrát nevadilo. Spíš mě štvalo, že jsem zjistil, že mne má nejradši, když jsem na dně. Byl to za ty roky až neuvěřitelný vývoj dívky, která mne zpočátku zřejmě velmi milovala, ale když poznávala, že já spěju někam jinam, měnila se a přestávala se mi líbit, dokonce mi začínala být na obtíž a já jí to nejdřív ani nedokázal říct, ale když jsem se k tomu

odhodlal, stala se z ní dračice, která mě svými náladami vysávala a ničila.

Víš, často mi v životě pomohla, po všech stránkách, ale později jsem měl pocit, že jí právě nejvíc vyhovuje, když jsem na tom špatně, kdy mě mohla nejvíc ovládat, kdy cítila, že jsem tak nějak v její moci a zároveň bezmocný. Čím dál častěji se mi stávalo, že když jsem jí nejvíc potřeboval, nebyla, nepřišla ke mně, nebrala mi telefon. Na něčem jsme se dohodli, ona věděla, jak moc mi na tom záleží, jak moc potřebuji, aby byla u toho a to byly ty chvíle, kdy mne vypekla. Něco slíbila a nesplnila to. Nejhorší to bylo v době, kdy jsem se snažil v tom posledním půlroce závislosti zbavit, to mě v tom nechala doslova vykoupat. To jsem nejvíc bojoval se chtíčem, s depresemi a ona to všechno věděla a nepomohla mi, prostě jí to nezajímalo. Dokonce jí to snad dělalo dobře a já si zase potvrdil to, co jsem už tušil, ale co jsem si nechtěl připustit, čemu jsme nechtěl uvěřit. Sice to, že je ráda, kdy se koupu v tom blátě, kdy jsem na tom tak, že už nevím sám co se sebou a to jí vyhovovalo, to mě měla v hrsti.

Nechtěl bych to dál popisovat, je to tak plné mé bolesti, ale snad to až tak přímo nesouvisí s mou snahou zbavit se závislosti na droze. To by bylo spíš o hrozném zklamání se v někom, v koho jsi věřila, kdo o tobě všechno věděl a on tě potom hrozně moc zklamal. Nebo možná nepochopil, co bych potřeboval. Nevím, zažil jsem s ní i

mnoho pěkného a vím, že jí musím být za mnohé vděčný, ale vděk přece nemůže přetrvávat donekonečna, když si potom ten člověk s tebou už jen zahrává a místo, aby se snažil pomoci, tak tě spíš zašlapává do toho bahna, které jsi si okolo sebe nahromadila.

Dodnes ji nedokážu pochopit, dokonce už je to v takovém stádiu, že ji začínám nenávidět za to, jak mi dnes ubližuje, jak jí vadí, že se snažím z toho všeho dostat. Myslím, že žárlí na každého, kdo se okolo mne třeba jen mihne a je ke mně milý a vstřícný. Ano, určitě tě to teď napadlo, žárlí i na tebe a máme jediné štěstí, že jsi starší dáma, protože jinak by tě už určitě taky proklela. Těžko si dokážeš představit, jak jí vadí, když si s tebou telefonuju a ona přijde. Zřejmě už i to jméno Alena jí jde na nervy. Dokonce si nějak zjistila číslo toho našeho telefonu a když jí neberu svůj soukromý telefon, volá na něj, protože ví, že tobě ho zvednu vždycky.

Ale nebudu jí už pomlouvat, je mi z ní smutno, je mi smutno, že to nedokáže unést, že mezi námi je konec. Mám jen strach a ono to k tomu spěje, že z naší lásky a těch hezkých chvil zbude a to opravdu jen díky jí, jen nenávisť. Vždyť přece lidé se mohou i rozejít, ale mělo by to být,

pokud možno, i v mezích slušnosti, ale s námi to tak nedopadne, myslím, že si to ještě pořádně vyžeru."

„Víš, Lukáši a ty to jistě víš, láska má blízko k nenávisti, jsou to oba tak silné pocity. Však to znáš- „Odi et amo“ - nenávidím a miluji. No nic, pojďme dál. Je ti jasné, že mě nejvíc zajímá Martin a to všechno okolo něj, ale to bude na dlouhé vyprávění, teď bych ještě byla zvědavá, jak to brala rodina. Vždyť víš, jsem taky mámou a drogy a děti, ty byly mou největší chmurou při jejich dospívání.“

„Jeje, to sem , prosím tě, ani netahej. Rodiče ani rodina o tom nemá vůbec žádné vědomí, ti o tom nic nevědí, ani to netuší. I když, měl jsem z toho strach, aby je to nenapadlo. Víš, když se u nás něco řešilo, já to viděl úplně jinak, něco se dohodlo a já to i udělal jinak. Jednou mi bylo všechno jedno, podruhé jsem všechno cítil se strachem, to myslím ve vztahu k nim. Báł jsem se, aby je to nenapadlo v čem se plácám, co prožívám, kam jsem se to dostal. Byl jsem třeba celé víkendy, když jsem nemusel do práce, zavřený ve svém pokoji. Je štěstí, že je úplně mimo byt našich. Horší bylo, když jsem musel na záchod, to jsem se musel tak držet a doufal, že to není znát. Mamka měla strach, že jsem nemocný a já vlastně byl. Hodně jsem zhubl, to droga s tebou udělá, a mamka to nedokázala pochopit. Báł jsem se jí přijít na oči. Tenkrát jsem byl rád, že mamka dělá o víkendech, že jsem mohl aspoň na záchod,

když nebyla doma. Těžko jsem snášel její otázky, její obavy, její soucitné pohledy, které jsem si nezasloužil.

Víš, tam je taky hrozné to, že chápeš, dokážeš logicky uvažovat, proč to či ono, je potřeba udělat tak, jak to ta mamka chce, ale stejně to nakonec uděláš jinak a to jí hrozně rozčilovalo, nechápala to, vždyť mě měla vždycky za hodného kluka, syna. Přece její benjamínek. A ségra, která by nikomu neudělala nic zlého, ta moje hodná sestřička, ta se se mnou v té době tolik nahádala. Prostě to nedokázala pochopit, že jsem se tak změnil a proč. Vždyť jsme si vždycky tak rozuměli a pomáhali. To bylo na tom všem asi to nejhorší, že jsem si to uvědomoval, věděl jsem, jak jim ubližuju, ale nedokázal jsem s tím nic dělat, spíš jsem to vlastně ještě stupňoval."

„Teda, řeknu ti, ani já nechápu, jak jsi to všechno ustál, však maminku i sestru znám, jsou to tak hodné ženské. Ale nebudeme do toho dávat ještě víc emocí, než jich v tom je, to už bychom asi těžko zvládali. Další otázka. Jak to bylo s lidmi, kteří k tobě chodili na karty? Jak to jsi zvládal? Nebo ještě jinak, jak jsi to zvládal v době, kdy jsi byl v té druhé fázi, ve fázi bolesti, jak ty říkáš - na dojezdu?"

„No, dobrá otázka, ty mně jdeš tedy až na tělo, ale co od tebe můžu čekat lepšího, že? Vidíš a to byla snad jedna z těch nejlepších stránek při tom srabu, co jsem si

nadrobil. Jak jsem si vlastně nikdy nepřál brát drogu a stejně k tomu nakonec došlo, při kartách mi to hrozně moc pomáhalo. Samozřejmě, že lidi nic nevěděli, tutlal jsem to, věděla to jen Věra a Martin. Bylo mi jasné,

že by ke mně přestali chodit a já ty lidi chtěl, já je snad potřeboval. Nevím, proč vlastně říkám snad, já je opravdu potřeboval, já jsem byl vždycky v té první fázi tolik plný citu, že jsem ho potřeboval předat nebo rozdat. Jinak bych se v těch emocích utopil. Samozřejmě, nejvíc jsem miloval Martina, ten ode mne dostával nejvíc citů, ale i lidi mě v tu dobu hodně chválili. Nikdy jsem nemohl dělat karty na dojezdu, to bych neustál, ale když jsem byl pod drogou, byl jsem tak vnímavý, že jsem pochopil všechno a každého. Byl jsem neobyčejně výmluvný, dokázal jsem krásně mluvit a byl jsem taky neobyčejně příjemný. Dokázal jsem se do těch lidí ohromně vcítit, vždyť jsem měl sám tak zjitřené smysly. A navíc, cítil jsem jen krásno, všechno bylo jednodušší a tak jsem to i dokázal říct těm lidem. Ze všeho jsem dokázal vytáhnout to lepší, to příjemnější, měl jsem v sobě i to přesvědčení, že to tak je. I o těch špatných věcech, co lidi čekaly, jsem dokázal mluvit tak nějak s nadhledem. Víš, kdyby šlo žít jen tou první fází a tak to neničilo samou podstatu člověka, bylo by to krásné tak žít. Ale jak víš, každá mince má dvě strany a ta druhá strana u drog je opravdu tak hrozná, že přes to všechno nedokáže vyvážit tu stranu první."

„ No k tomu se určitě ještě dostaneme, vždyť pro tebe jsou vztahy s lidmi vlastně podstatou tvého bytí. Ted' už bych se chtěla dostat k tomu Martinovi a začnu hned dost ostře. Zmínil jsi se, že jste se s Martinem milovali. To opravdu myslíš tak, jak říkáš?“

„Vím, na co narážíš a čeho se dost bojíš, že? Ne, nemyslel jsem tím lásku tělesnou nebo přímo styk, to opravdu ne. Ani jsme se jeden druhého nedotkli. Kdybych to měl říci jednoduše, mohl bych to nazvat láskou platonickou, aby to bylo naprosto jasné. Víš, když jsme se tenkrát v práci poznali, hodně jsme se sblížili, i když to hodně je jen slabé slůvko. Hned od začátku jsme si pořád měli o čem povídat, vyhledávali jsme každou chvíli, kdy jsme mohli být spolu a pořád to bylo málo, tak nás to k sobě táhlo, že jsme se scházeli už ráno před prací na snídani. Kvůli tomu Martin jezdil do práce o hodinu dřív a snídali jsme spolu u mne, umíš to vůbec pochopit? Vstávat ráno místo v pět, už před čtvrtou, protože jsme bez sebe nedokázali být? Já snad už dneska taky ne, i když se mi po tom stýská. Zažili jsme spolu to nejkrásnější, co se snad dá zažít jen u milujících se lidí, u lidí, kteří mají nějaké zvláštní souznění. On mi v hodně směrech otevřel oči, pořád jsme si měli co vyprávět, ale taky jsme jen tak poslouchali, co se okolo nás děje. Utíkali jsme pryč od lidí, poslouchali třeba cvrlikání cvrčků, pozorovali motýly, přímo se kochali přírodou, i když to zní tak zženštěle. Cítili jsme, že jeden potřebujeme druhého,

byli jsme naladěni na stejné vlně a našli jeden v druhém to, co jsme hledali a nenacházeli. A najednou to bylo tady, mezi námi, cítili jsme stejně, rozuměli si ve všem.

A tohleto trvalo roky. Nebylo snad ráno, abychom se neviděli a když někdo z nás musel někam odjet, tak jsme oba zažívali hrozný stesk a smutek. To jsme si aspoň posílali SMSky. Zpočátku jsme jenom hulili a stačilo nám to, stejně v nás byli ty vzájemné city tak silný, že jsme jimi byli úplně opojeni. Slibovali jsme si, že nikdy nespádneme do tvrdých drog, vždyť společně nám bylo dobře i tak.

„Nevím, jestli tomu úplně rozumím, je to pro mě dost „hustý“, jak se dnes říká mezi vámi, ale snažím se. Jen mi není jasné, jak jste vlastně žili, z tvého vyprávění mám pocit, jako byste žili jen pro sebe.“

„Ale Aleno, to máš ty správný pocity, ono to tak opravdu bylo. My jsme kvůli sobě opustili všechny své známé i přátele, stačili jsme si sami. Došlo to dokonce až tak daleko, že mi dali v práci nůž na krk. Dostal jsem na výběr, buď se přestanu bavit v práci s Martinem nebo půjdeme oba. Víš, byl jsem v práci oblíbený, dělal jsem přinejmenším za dva, bylo na mě spolehnutí. Ale nakonec jsem práci ztratil, protože jsem se Martina nedokázal vzdát. A tím jsem se taky dostal do velkých problémů, je to tady malé město, chlebovárci se domluvili - nebyl v tom jen Martin, taky jsem byl prohlášený za příliš velkého lidumila - a já

nemohl a vlastně ani nemůžu dodnes o stálou práci zavadit. I když to jsou třeba i moji známí, kdo by mi mohli práci dát, nemohou to udělat jeden kvůli druhému. Tak jsem se zažral do vykládání karet."

„Rozumím, už tě dost znám na to, abych poznala s jak velkým nasazením všechno děláš, jakou to má pro tebe cenu jen tehdy, když se tomu úplně oddáš a nakonec tě to skoro zničilo.“

„Ale ty si mě idealizuješ. Myslím, že kdybych nebyl sám tak hrozně zvědavý, kdybych se třeba neznal s Martinem, kdybych to nechtěl s tím klukem řešit. Je spousta kdybych. Ale podstatné je, že jsem to nakonec chtěl zkusit, abych věděl a jako spousta jiných jsem si myslel, že tomu odolám, že to jen jednou zkusím. Pchá, to je podle mě blbost. Mít ten rozum, jako mám dnes, nikdy bych s tím nezačínal.“

Nevím, jestli ty pocity dokážu vyličít, je to prostě nádhera. Těžko se to dá popsat. Víš, když jsi pod drogou, máš pocit, že všechno dokážeš, všechno je krásné, máš spoustu energie, všechno zvládneš a ona je to pravda. Všechno ti jde ohromně rychle, do všeho máš chut'. Cítíš se krásná, máš ladné pohyby. Nepotřebuješ jíst ani spát, všechno ti připadá nesmírně zajímavé, máš spoustu inspirace. Já v té době namaloval tolik obrazů, protože máš v té době potřebu tvořit, neumíš se nudit, jen pořád něco

dělat...S Martinem jsme pořád něco dělali, třeba i natřeli veřejnou lavičku, dokonce i most, potřebovali jsme dělat to hezké i pro druhé.Brali jsme stopaře a vždycky z nás byli nadšení. My jsme si v té době mysleli, že zdoláme svět, protože u všeho vidíš řešení, působíš dobře na lidi, lidi tě berou, obdivují, chtěli by být jako ty. Máš úžasnou představivost, každého to udivuje, jak jsi na to či ono přišel, jak tě to napadlo, jak ti to pálí. Dokážeš všechno, poradit, potěšit, ale taky třeba navrhnout zařízení bytu, vymyslet něco nového.

Byl jsem sám se sebou spokojený, nadšený, líbilo se mi to. S Martinem jsme si na sobě vytvořili naprostou závislost, viděli jsme si do duší, bylo nám strašně krásně, jak jsme spolu pořád něco tvořili. Kdybychom byli pár, bylo by to ještě nádhernější, mohli bychom si jako nerozlučná dvojice vychutnat úplně všechno, ale my jsme byli dva chlapi a proto to mezi námi začalo i jinak jiskřit. Začal jsem žárlit.

Víš, jak jsem ti už vyprávěl, že máš potřebu dostávat hrozně moc lásky. Strašně toužíš po někom, s kým by ses mohla milovat, jsi plná lásky emoční, ale chceš i lásku tělesnou a tenkrát jsme si přestávali rozumět. Martin je hrozně náruživý, dokáže mít i několik milenek za týden a tak, když jsme byli v nejlepším rozpoložení, Martin to nevydržel, zmizel. Odskočil si zapíchat, jak jinak to mám říct, prostě to bylo tak. A já jsem začal děsně žárlit. Když

se ke mně zase vrátil, vyhazoval jsem ho, nenáviděl, byly to hrozně silný emoce. Nedokázal jsem pochopit, že v tom nejkrásnějším ode mě může odejet. Kdybych v té době někoho měl, koho bych taky tak hrozně chtěl, asi by to všechno bylo jiné, ale já nikoho nechtěl., přál jsem si

být jen s Martinem. A takhle jsem měl pocit, že všechno to, co mezi námi je, on zraňuje. Začal jsem ho nenávidět a přitom jsem pomalu umíral, když jsem byl bez něho. Dokonce to došlo tak daleko, že jsme se kvůli tomu poprali a můžeš si domyslet, jak to dopadlo, vždyť Martina znáš a víš, co to je za chlapa proti mně.

Měli jsme proti sobě hrozný stavy a snažili jsme se jít od sebe. Martin sice pořád zdůrazňoval, že jsme jako bráchové, že si každý najdeme ženskou a bude nám dobře. Ale to já jsem nechtěl, žárlil jsem tak, že jsem ho už nechtěl vidět. Ale když jsme se neviděli, tak jsme si scházeli, že jsme se zase sešli a bylo to nádherný. Já už jsem to chtěl v té době omezit, ale hrozně jsem tím trpěl, nedokázal jsem to v sobě potlačit, tak si se mnou droga dělala, co chtěla. Jen se Martin zmínil o nějaké ženské, hned jsem vyletěl.

Přes to všechno, jsem čím dál častěji myslel na to, skončit s tou drogou. Viděl jsem, co se mnou droga dělá a začalo se mi to hnusit. Dojezdy byly čím dál horší a delší. Martin si v té době našel holku, která byla hodná a já byl vzteky bez sebe a přitom jsem tolik chtěl, aby si někoho našel. Chtěl mít rodinu, děti. Takže jsem se zmítal mezi těmi rozporuplnými pocity.

Navíc jsem si konečně začal uvědomovat, že odsouvám všechny starosti. A tím pádem jsem se taky pěkně zadlužil. Zpočátku to byla malá částka za nezaplacený telefon a dnes už je z toho suma, to je jedna z těch daní, se kterými se teď budu muset vyrovnat a vím, že to nebude nic lehkého."

„Jsi zadlužený taky za nákup drog, někde jsi je přece musel brát a nejsou zřejmě právě laciné...“

„ Tak to je jedna z těch pozitivních stránek, já drogy nikdy nekupoval, dostával jsem je a protože jsem to nebral tak často, tak jednou za 14 dnů a ne tak dlouho - asi 9 měsíců - tohle mě nepotkalo, za ty jsem dlužný nezůstal“

„ No, aspoň tak. Ale po těch krásných chvílích, jak je popisuješ, přijdou dojezdy, jak říkáš, jak to jsi prožíval?“

„Hrozně. Ten druhý den a následující jsou fakt hrozný. To krásno se úplně obrátí a znásobí se ta hrůza, naprostá neschopnost vůbec vstát, natož něco dělat. Válel

jsem se třeba 3 dny v posteli, úplně totálně mimo. Byl problém jít vůbec na záchod, hýbat se, tělo se bouří, ke konci ze mne šla i krev. Koukal jsem do blba, neměl vůbec žádný náboj, všechno mě bylo jedno, jen jsem se bál, aby to na mě nepoznali naši. Všechno mě bylo naprosto jedno, jen aby ti ostatní dali pokoj. Jsou to psychický stavy smutku, naprostý deprese, hrozně jsem toužil, abychom byli u toho s Martinem spolu, ale přitom jsem ho odháněl. Byl to naprostej hnus. Věděl jsem, že s tím musím skončit, že to musím nějak dokázat no a tenkrát jsem potkal tebe."

„No, jen to zase nepřeceňuj, to víš, že mi to dělá dobře, ale kdyby ses nedokázal rozhodnout sám, nic bych nezmohla.“

„A ty to zase neshazuj, že v tom máš nejen prsty, ale hlavně zásluhu. Víš, ten den jsem se rozhodl, že toho nechám. Došlo mi, že člověk může být spokojený sám se sebou a v pohodě. Do té doby jsem zažil spoustu zklamání z lidí, každý si ze mě chtěl něco urvat a najednou jsi tady byla ty a ono to bylo jinak. Začínal jsem boj a ty jsi mne utvrdila, že má cenu bojovat, nechat toho. Vždyť já jsem to vždycky odsuzoval a najednou jsem v tom jel sám. Upnul jsem se na tebe a chtěl ti dokázat, že na to už nesáhnu. Chtěl jsem, abys věděla, že ten tvůj přístup ke mně, pro mne hrozně moc znamená.“

„Děkuju, Lukáši...víš, tenkrát jsi mi poslal druhý den SMSku o mouše, pamatuješ? Můžu ji sem napsat? Mám ji schovanou.“

„Ty sis ji schovala? Jsi neskutečná. Tak sem s ní.“

Opis zmíněné SMSky:

"Kdysi dávno žil chlapec, chodil po světě bosý a lidi se mu smáli. Neměl nic než víru v dobro a dlouho čekal, že to jeho dobro zvítězí nad zlem. Ale do cesty mu nasypali střepy, vykrvácel a umřel. Ztratil víru v sebe, v lidi. Proměnil se v mouchu. Bůh jednou rozmlouval s mouchami a vybral si právě tuto mouchu. Líbilo se mu, že se neobyčejně zaujatě nimrá v hounech. Dal jí dar. Vrátil ti život, když najdeš zpět víru v dobro. Moucha lítala tak dlouho, až sedla na babu. Bába mouše neublížila, nechala ji, ať si svobodně lítá. Moucha se šťastně usmála. Bůh viděl její úsměv, pochopil, že se jí vrací víra v dobro a vrátil ji lidskou podobu. Chlapec se znovu zrodil, dýchal zhluboka a děkoval za babu, co mu vrátila víru v člověka a v dobro a nezabila jej. Dál ten příběh neznám, jen vím, že Ty jsi ta baba a já tou mouchou. Ani nevíš, jakou sílu jsi mi dala, dík za ni. Jednou ti to třeba povím, jestli to dokážu a že to dokážu, to slibuju nejen tobě, ale hlavně sobě. Lukáš."

„Víš, ta SMSka ti měla říct, že jsi ta kláda v tom moři nesmyslů, emocí a polopravd, ve kterém plavu.“

Potřeboval jsem se něčeho držet, někoho a já doufal, že to budeš ty. Měla jsi v sobě tolik optimismu, tolik naděje, tolik života a tolik chuti do něj a to bylo to všechno, co scházelo mně. Co jsem tolik postrádal a nemohl u nikoho ve svém okolí najít. Já, který jsem byl pořád obklopený lidmi, který jsem musel odříkat návštěvy, protože by se mi kryly, nemohl vyjít na ulici, aby se mne hned několik lidí na něco neptalo, jsem najednou zůstal sám.

Martina jsem odstrkoval a začal nenávidět, cítil jsem, že bych s ním zase sáhl po droze, zase bych měl ty nádherné dny naplněné vlastně tím vším, po čem jsem toužil, ale vždycky jsem si vzpomněl na tebe a uvědomil si, že v tvých očích budu jen srab, který nevydržel a na kterého nemá cenu ani myslet, natož mu třeba nějakým způsobem pomoci.

Věra se chovala vlastně pořád stejně, jen jsem si to začal víc uvědomovat nebo spíš připustit. Když jsem se koulel v bahně, když mně bylo zle, byla šťastná, to jí vyhovovalo, byla na koni. Vždyť ona by měla být ta, která by mě měla zvednout ze země, jestli mě měla ráda, jak zdůrazňovala, ale opak byl pravdou. Mohl jsem si tedy říkat, že by to snad z její strany byla láska, když o mně všechno věděla, když věděla, čím si procházím? To určitě ne. Velice rychle jí došlo, že už se nescházíme s Martinem a začala mě denně navštěvovat. Znáš mě, nedokážu od sebe lidi vyhazovat, připadá mi, že vždycky to vadí snad víc mně než

jím, ale Věru jsem už vyhazovat začal. Nic mi nedokázala dávat, nechtěla se o ničem bavit, sedla si, udělal jsem jí čaj a ona třeba do čtvrt hodiny usnula, jako špalek. Chápu, byla taky utahaná z práce, ale proč tedy nespala doma? Bojoval jsem sám se sebou a ještě jsem se měl prát s tím, že jsem začal nenávidět ji.

„Víš, když tě poslouchám, nevěřím tomu, že bys tak dokázal odolávat droze jen díky mně. Byla jsem daleko a myslím, že naše vzájemné SMSky by to nedokázaly, přiznej barvu...“

„Aleno, máš pravdu, byla tady ještě jedna paní, moje všechno. Už jsem ti o ní také vyprávěl, ale jen okrajově.

„Tak povídej, ale pěkně od začátku. Nevím, koho myslíš.“

„Povídal jsem ti o ní při tvé první návštěvě u mě a abych to upřesnil, při tvé druhé návštěvě u nás v městečku, tedy u Rudy. Ta paní pár dní předtím zemřela.“

„Aha, tak to už jsem „doma“, myslíš Jiřku, ale o té toho moc nevím. Dokázal bys mi ji přiblížit? Zřejmě na tebe měla velký vliv a měla by být součástí tvé zpovědi nebo znovuzrození. Aspoň já to tak beru.“

„Tak znovuzrození, no nakonec, proč ne. Někdy si tak taky připadám, zametám za sebou mosty, zbavuju se lidí,

kteří mi někdy něčím ublížili nebo takových, o kterých si myslím, že by mě mohli stáhnout zpátky, i když jsem se já blbec do toho dostal sám. Ale sypat popel na hlavu jsem si měl už mnohem dřív. No nechme to být.

Takže Jiřka. Seznámili jsme se docela zvláště. Nesprávně zasláná SMSka. Odepsal jsem jí, že se spletla, aby věděla, že přišla někomu jinému než zamýšlela. A ona odepsala a potom zavolala a tím to všechno začalo. Dopisy, SMSky, telefonáty...Pro mě to byl hodně vzácný člověk, hodně mi pomáhala, často držela nad vodou, radila. Byla numeroložkou a z mého data narození byla úplně u vytržení. Říkala mi, že jsem nejlepší člověk, kterého v životě potkala, že musím hrozně moc v životě dokázat, protože na to mám. Přála mi, povzbuzovala mě i v době, kdy na tom byla sama tak špatně. Víš, stala se nám dost zvláštní věc, během týdne jí zemřeli čtyři lidé z rodiny a přátel a mně tři. Bylo to hrozné se s tím nějak vyrovnat, ale měli jsme jeden druhého, aspoň jsme si o nich mohli popovídat a tím se s tím nějak smiřovat. Ale mě čekala další šílenost, na začátku týdne příštího zemřela Jiřka, náhle, jak se říká - bez slůvka rozloučení - . Věděl jsem, že má nějaké zdravotní problémy, ale kdo nemá po padesátce. Bylo to tak náhlé, k neuvěření. Volal mi to její syn a taky si to nedokázal vysvětlit, vždyť chystala právě výstavu svých prací a tolik se na ni těšila. Říkal, že ta práce na výstavě jí pomáhala se vyrovnat s těmi úmrtími v rodině a najednou sama nebyla. Nežila. Jak jsem

se s tím měl vyrovnat já, jak si to vysvětlit? Tím spíš jsem se chytil tebe a věřil, že ona to byla, kdo mně tě poslal.

Víš, hrozně hezký a povzbuzující bylo, když mi vyprávěla, že vlastně stojím na vysoké mohyle či pyramidě, že jsem předurčený pomáhat lidem, že ti lidé za mnou půjdou, protože to sami cítí, že jim mohu pomoci. Ale já že musím mít dost síly na to, abych z té mohyly neslezl k nim, dolů, protože to by mne stálo život. Život takový, jaký jsem si předurčil já sám nebo v který věřím, že mám žít. Pomáhat lidem je krásný pocit, člověka to naplňuje, dává mu to sílu, povzbuzuje, ale na druhou stranu to strašně moc bere.

Víš sama, jak to se mnou je. Už jsem ti vyprávěl, jak jsem přišel o práci. Bylo to částečně kvůli Martinovi, ale taky proto, že jsem se nelíbil nadřizným v tom mém samaritánství, v tom zastávání se lidí, vlastně jsem jak odborář, když by se to tak vzalo, jenom s tím, že za to nic nemám, kdežto oni z toho žijí.

Na jaře jsem si přece jen našel práci u města, nádeničinu. Však to už jsi u toho byla, když jsem vykopával ty kamenné bloky okolo hřiště a donutila jsi mne, abych ti ukázal svoje ruce.

„Ano, na to se moc dobře pamatuju a raději na to nevzpomínat, to nebyly ruce, to byly samé mozoly, krvavé hnáty spíš...”

„No děkuju pěkně, hezky se vyjadřuješ o mých rukách, ale vlastně máš pravdu. Páni radní si prostě na mě smlsli. Nejenže to byla těžká práce, ono vykopat ty kameny pomalu motyčkou, lepší náradí prý neměli, a potom je přemístit na kolečko a někam odvézt, to byla práce pro vraha, jak se tak říká. Ale já to bral jako nutné zlo, jako nějakou odplatu či co. Prostě jsem dřel a basta. Už kvůli tomu, že jsem měl za to peníze, mohl jsem přilepšit našim, něco si dopřát. Kdybych neměl nad sebou vedoucího, který se přece jen snažil mi trochu pomoci, sem tam mě „zašít“, abych si oddechl, asi bych to ani nevydržel, ani nevím, jestli spíš psychicky nebo fyzicky.

Byl jsem tenkrát strašně vyčerpaný, bojoval jsem se závislostí, přitom jsem byl bez přátel a vlastně v nejlepším věku. Lehce zranitelný, v depresi, ale ještě ne v té pozici potřeby si třeba vzít život, to ne. Byly to moje nejhorší dny, dostával jsem ze všech stran nějaký řachy a pecky. Lidi, kterým jsem pomáhal, ať už psychicky nebo finančně, mě najednou neznali, nepřišli mi pomoci, nepodali ruku. Já vím, připadá ti to až nafouknuté, ale já to tak cítil.

Žil jsem u rodičů a vlastně mimo nich. Ve třiceti letech v jednom pokoji bez záchodu, bez koupelny...kam

jsem to vlastně dotáhl? Že jsem byl vždycky poctivý, vstřícný, nikdy jsem nic neukradl, nikomu neublížil? Co mi to bylo platné? Navíc jsem se bál, bál jsem se, aby na ten můj život nedoplatili rodiče, aby to nepocítili, snažil jsem se jim přes to všechno pomáhat.

Zažil jsem v té době spoustu špatných věcí, které se mi prolínají do života. Připadá mi, jako bych žil všechny ty životy, o kterých jsem lidem vykládal karty. Jako bych jim alespoň částečně vzal jejich trápení, ale nabral si je do sebe, tak mi to připadá a jaký mám na to ohlas? Žádný nebo spíš opačný, když já potřebuju, není tu nikdo, kdo by mi podal tu ruku a pobídl mne si sednout k jeho stolu, podal mi kávu a podělil se o mé starosti. Mám jenom tebe s kým si můžu popovídat, kdo se zajímá o můj další život, kdo mně dodává sílu, energii, chut' se poprat.

Víš, já za karty nic neberu, je to na lidech, jestli mi něco dají, něco přinesou. Mám takový pocit, že to prostě nemůžu, nemůžu brát, když chci pomoci. Víím, že jsem zřejmě jeden z mála, že bych měl, abych mohl žít, abych mohl rozdávat radost, rozřešení, náladu, dobro. Ale mám strach, že by ve mně něco umřelo, že bych sám ztrácel sebe sama, že už bych se nedokázal rozdávat. Jistě jsou lidi, kteří pochopí a samozřejmě, že zase ti, kteří sami v podstatě nic nemají. Přinesou kafe, cigarety, nějakou drobnost. Však víš, jak mám rád takové blbůstky. Jak jsi se nasmála, když jsem ti do telefonu vyprávěl o tom maličkém

vyřezávaném skládacím stolečku. „Ještě ho mám schovanej“- jak by řekl pan Werich. Nebo o tom medvídkovi, co je vlastně svíčkou a jak sedí na tom kloboučku s kytičkama. Když jsem ti vypoďobňoval, že má dokonce ušité šatečky, bál jsem se, abys nepřekousla mobil.

No a tak to se mnou je. Každý karty, které dělám, mně hodně dávají a vlastně mě částečně zabíjejí, jsem po několika kartách úplně vybitý, jako by moje síla už byla mrtvá. Krásné na tom je, že někteří lidé to i poznají. Dokonce se mi jednou stalo, to jsem měl ten den už sedmý výklad, že mi ta dotyčná paní řekla, že přijde jindy, že už to přece nemůžu vydržet. Samozřejmě, že to zase byla stará naprosto chudá paní, která se umí vcítit. U bohatých jsem tohle nikdy ještě nepoznal. Dokonce to jsou ti, kteří přijedou fárem, vypijí kafe, vykouří mi cigarety a potom řeknou, ať se nezlobím, ale že mají těžko na benzin zpátky domů. To je potom síla.

„Dobře, mluvíme o lidech, o kartách, zajímalo by mne, jak to bylo v době, kdy jsi končil s drogou, měl dělat sám co se sebou a do toho lidi. Někteří se určitě umějí vcítit a když se s tebou potkají, třeba by chtěli výklad, ale je jim jasné, že nejsi schopen. Ale jak to bylo s jinými, jak jsi to řešil?“

„No teď už je to lepší, to nakonec cítíš sama, jak říkáš, ale bylo i hůř. Třeba tady jedna sousedka. Nikdy jsme

spolu nic neměli, zdravili jsme se , popovídali si, prostě pohoda, ale najednou bylo všechno jinak. Nevím, jestli jsem k tomu já sám zavládal příčinu, i to je možné, byl jsem často ve stavu, kdy jsem si nikoho nevěšil, často mi to vyčítala i sestra, že jsem nějak mimo, na nic nereaguju a když, udělám to obráceně, než by se očekávalo. A tenkrát se do nás dala ta sousedka, všechno jí vadilo. Donášela na nás, na moji rodinu, fotila auta, která před námi zastavila, ale ostatní auta jí nevadila, takže musela mít přesně přehled, kdo přijel právě k nám. Jako by ten dům byl její, ale přitom jsme všichni v nájmu. Když už mi poněkolkáté nadávala veřejně na ulici, vylítl jsem na ni a taky ji pěkně seřval, myslím, že tenkrát bych se i pral, kdybych to dokázal se prát se ženskou. Zůstala na mě koukat, nějak jí to došlo, pozvala se na kafe a všechno jsme si vyříkali. Měla toho všeho taky dost. Život se jí obrátil naruby, její ovdovělá dcera se spustila, odešla od ní, nechala jí své děti a ona na to všechno zůstala sama. Hnusila se jí dcera, neměla dost prostředků ale ani sílu, možná ani chut', starat se denně o vnoučata a na někom si to musela vybit. A tady byla ta moje chyba, kdybych se nepotácel na dojezdu nebo spíš už v tom odvykání, nebyl v depresích, smutku a nenáviděl všechno okolo sebe, věděl bych, co se děje okolo mě a uměl situaci líp zhodnotit. Uměl bych ji spíš a dřív nějak pomoci, pozval bych k sobě ty děti a věnoval se jim a jí bych dodal odvalu. A přitom jsem vlastně já sám takhle zklamal."

„Tak to si umím živě představit, jak to na tebe působilo, ale stejně ještě vím moc málo. Hodně se píše a mluví o tom, že to prostě nejde přestat bez nějakých podpůrných prostředků, třeba metadonu nebo bez pobytu v léčebně. Jak jsi to dokázal ty?“

„Víš, když to takhle dáváme dohromady, mám pocit, že mě přeceňuješ nebo já přeceňuji sám sebe? Nevím. Mám takový pocit, abych někomu nepřipadal jako lhář, jako někdo, kdo se povyšuje, nadhodnocuje. Já jsem se nesetkal s nikým, kdo bral drogu, kromě s tím klukem, co jsem mu od ní pomáhal. Ten na tom byl opravdu zle a jsem fakt přesvědčený, že se z ní dostal díky mně, nakonec sám on to prohlašuje. Ale já jsem v tom jel jen asi těch 9 měsíců, třeba to je krátká doba, třeba to je krátká doba v tom smyslu, že je jednodušší se tomu postavit, zbavit se té závislosti. A že to závislost byla, to tedy byla. Dodnes mám ty stavy chuti. Aspoň na chvíli se zbavit všeho toho, co mne čeká, oprostít se od toho, nemuset na to myslet, být silný, nabušený, plný energie, ale taky bezstarostný.“

Ne, nelekej se, já už do toho nepůjdu, vždyť po těchto bolestínských myšlenkách a malomyslnosti se mi hned zase vybaví, jak jsem musel bojovat, jak jsem se musel rvát sám se sebou, abych nevzal, abych to vydržel. A že to byla doba.

Dával jsem si sám sobě tresty. Třeba když mi někdo sdělil nějakou radost a chtěl se se mnou o ni podělit, tak jsem si tu radost sám zkazil. Třeba tím, že jsem nešel tam, kam mne zvali na schůzku, na popovídání a zůstal jsem doma a tam jsem brečel. Tím jsem si ubližoval a vysvětloval sám sobě, že je to proto, že jsem bral drogy. Nebo jsem si dával i fyzické tresty, přestal jsem jíst. Jak já jsem si říkal, udělal jsem si hladomor. Jenom jsem pil. Když jsem byl tak vyhublý, dával jsem si i tělesné tresty a to mně hodně ubližovalo, hrozně to bolelo, tělo i duši.

Taky jsem v té době hodně psal. Napsal jsem dopisy všem, které jsem měl okolo sebe. Často mi připadalo, že jsou to vlastně dopisy na rozloučení, že nemá cenu žít. Ale vzápětí na to mi docházelo, že to by byl ten největší nesmysl, co bych mohl ještě udělat a za to jsem si zase dával tělesné tresty. Byl to boj, každý den, každou minutu. Myslím, že jsem v tu dobu byl i úplně mimo, to usuzuju z toho, že mám na telefonu čísla, která jsem si sice uložil, ale která nevím, koho jsou, neznám ty lidi, neznám ta čísla, nevím kdy a jak jsem je tam ukládal.

Při tom odvykání je taky hrozný, že tě najednou všechno bolí. Tak jak droga pomáhá proti bolesti, člověk se cítí krásný, ladný, milý, přející, vyrovnaný a plný chuti do všeho. Při tom odvykání to je naopak. Člověk se začne měnit fyzicky. Já jsem jakoby ztloustl, natekl, všechno mě bolí. Ráno mám pytle pod očima, že těma očima skoro nevidím.

Cítím se neohrabaný, je mi pořád zima, musím se přemáhat k činnosti. Mé okolí si toho všímá, že jsem nějaký jiný, divný.

„Lukáši, pamatuješ se, jak jsi jednou už skoro odcházel? To bylo při mém druhém pobytu ve městě. Víím, že jsem tenkrát měla o tebe děsný strach. Večer jsme něco grilovali u Rudy a ty už jsi byl takový divný, začínal úplněk, nechtěl jsi se ani moc bavit, bylo vidět, jak se přemáháš, jak ti je špatně, motal ses. Brzy jsi odešel domů a já ti pak, v takové divné obavě, posílala SMSku na dobrou noc.“

„Pamatuju a moc dobře. Pořád jste chtěli, abych něco snědl a já nechtěl. To tam přece předtím byla Rudova maminka a ty jsi vyvářela bohaté krmě a nutila mě, abych něco snědl. A já byl v té době v období bez jídla, ale to jsem nechtěl přiznat. Dívali jsme se společně na hvězdy, na úplněk a mně se najednou udělalo dost špatně, věděl jsem, že musím domů. Doma jsem si lehnul a bylo mně tak krásně slabo, nic jsem necítil, chtěl jsem usnout, možná navždycky. Ale ty jsi mě pořád bombardovala SMSkama a já si nějak nedovolil neodpovědět, tak nějak matně si uvědomuju, že v nich bylo tolik smutku, strachu o mě a já, jak tě mám rád a víím, co pro mě děláš, čím mě držíš při životě, tak jsem si snad nedovolil odejít...Doufám, že ty SMSky na mě nevytáhneš, to bys neudělala!“

„Tedy ty máš snad šestý smysl, už jsem to chtěla udělat, to víš, že je mám schované. Můžu jenom jednu? Ta už od tebe přišla k ránu, to už jsem cítila, že už jsi v pořádku, tím nechci říct v pohodě, ale prostě už dávala smysl a navíc bylo dobré, že jsi se konečně našel a to už šlo o city, i když záporné, ale byl jsi zase tady, mezi námi, nelítal jsi kdesi ...“

„No jestli to považuješ za nutnost k dokreslení tady toho všeho, co píšeme, no tak sem s ní. Co jsem tak asi mohl zplodit!“

SMSka od Lukáše, ta poslední. Psal ji už k ránu a já věděla, že už je dobře, že už se vzpamatoval. Usoudila jsem to taky podle toho, že psal s diakritikou a bez chyb. Ty předchozí SMSky byly plné chyb a přepisů. Tak tady je:

„Já na vás seru, nemám vypranou bundu a venku je zima, chachá, chacha. A promiňte mi všechno. A díky za Vás, jste fajn lidi a teď už ani muk, ufoňi a jděte taky spát. L.“

„No, to už jsem byl asi zpátky na zemi, když sprostěj... jenom se mi chtělo hrozně spát, to si pamatuju, však už taky bylo k ránu. V kolikpak jsem tu SMSku posílal, to má Tvůj mobil jistě taky uloženo.“

„ Ano, jistě, posílal jsi to ve 4:31 a musela ti být pěkná zima i v posteli. Ale hlavně, že to dopadlo tak, jak to

dopadlo, že jsi tady. Ted' nevím, jak to říct, jak Tě požádat, to už je zřejmě ode mne troufalost."

„Tak povídej, na co jsi si vzpomněla. Souhlasil jsem, abys to napsala, tak se ptej. Mně tohle vzpomínání pomáhá, vyzpovídávám se z toho a jako by se mi ulevilo. Někdy už mně dokonce připadá, jako kdybych mluvil o někom jiném. Mám takový pocit čím dál častěji, myslím, že mně to hodně pomáhá se s tím vypořádat.“

„Lukáši, zmínil ses, že jsi tenkrát napsal dopis na rozloučenou. S tím by ses asi nechtěl podělit, vid'?"

„Teda, ty nedáš nikomu nic zadarmo, vid'. Má tě vůbec někdo rád? No dobře, tak se nerozčiluj, já vím, že má, přinejmenším já. Napsal jsem dopis na rozloučenou, to máš pravdu. Schoval jsem si ho, abych měl nějaký dokument, to je teda výraz, že jsem chtěl udělat takovou pitomost a dám ti ho. Klidně ho použij, jestli si myslíš, že to někomu pomůže. Sám jsem si ho taky nedávno četl a popravdě, nijak moc mě nepozdvihl.“

LUKÁŠŮV DOPIS NA ROZLOUČENOU SE ŽIVOTEM

Tohle je ten úplně poslední nesmysl, kterej dělám. Ale mám potřebu se nějak rozloučit nebo snad vysvětlit, proč jsem takovej srab a opouštím tenhle svět. Už mě prostě přestal tenhle život a jeho nástrahy bavit. Už nechci bojovat, už nechci nic nikomu dokazovat, už se nechci z těchle sraček vylízat. Už vlastně nechci vůbec nic. Stále obležen lidma, stále sám, to je fuk. Stejně vlastně nikoho nezajímá, jak já se mám (nebo vlastně jak jsem se měl), stejně mně už nikdo nepomůže. Mám hledat práci, ale kde? Seru na ní. Mám zkoušet kšefty nebo karty nebo snad automaty? Ne, já už nechci zkoušet nic. Nepotřebuju to, já už vlastně nechci vůbec nic. Chci být úplně jinde, na jiným světě, v absolutní nerealitě, s možností být bez stresů, bez nervů. V tom svém zkurveným životě jsem nic nedokázal. Chtěl jsem aspoň přes karty pomáhat lidem a zachraňovat lásky a osudy lidí. Už ale ani tohle nemám. Přemáhám se už skoro rok, abych vůbec vstal z postele a začal dělat, že je všechno v pořádku a nic mě nebolí a netrápí. Ten svět ale vnímám docela jinak, bolí mě všechno a taky trápí. Každěj okamžik s kýmkoliv. Bolí mě koukat, jak všichni trpěj, nemaj prachy, stresujou se a ničeť. Fuuj, já tohle už nechci. Našel jsem něco, co mi scházelo a tyhle sračky to trochu přebilo, ale zase to zabilo mě. Bohužel, jak už to u mě bývá, já

kdybych chtěl cokoliv, tak se mi toho nedostane. Sám nevím, proč nemůžu chtít od života víc, vždyť jsem kurva furt ten hodnej Lukáš, co každýho vyslechne, každému poradí. Ale Lukáš je přece ten skromnej kluk, ten nic tak zásadního nepotřebuje se svým duševnem. Hovno, chtěl jsem být vším a nejsem ničím. Nikdy jsem se nikam nezařadil, jsem diametrálně jinej než ostatní a vůbec všech. Myslím, že tak vypakázněnýho a debilního berana už nebude. Ale s obrovským srdcem.

Nikdo z vás, kdo čte tenhle hnus, si nedokáže představit, jak moc já cítím, jak na všechny z vás koukám, jak s vámi trpím. Jak jako vždy zapomínám, že jsem taky člověk, co by měl žít svůj život a stále mu to nejde. Myslím, že jsem nikdy nebyl sobcem a každému, když to jen trochu šlo, jsem pomohl. Poslední dobou v týhle špíně a hnusu, co mám vevnitř těla, už mi to ale nejde. Třeba jsem se zbláznil, třeba mi puklo srdce, ale je mi tak těžko, jsem tak unavenej.

Ted' je mi ale určitě líp, protože jsem už mrtvej, necejtím nic, nemusím nic, nejsem. Jestli to tak je, tak ať nikdo, kdo čte tenhle dopis, není smutnej. Spíš se radujte, protože už je mi konečně dobře, uf.

Asi tady píšu nesmysly, abych řekl pravdu, tak mám tak pomatenej mozek, že ani nevím, ale ted' už je mi to vlastně jedno. 29 let, krásnej věk. K čemu?

Nasrat!. O mně nevěděl nikdo nic. Tak hodně silnej byl Lukáš. Zažil jsem toho hodně špatnýho, víc než toho dobrýho. Ale to si fakt odnesu s sebou a nebudu tím nikoho zatěžovat. Kurva to je jak román nebo paměti, ale když už jsem se rozepsal, tak to vybleju. Písmo mám hnus, ale vzhledem k tomu, co tu píšu, tak mě snad omluvíte. Na druhou stranu už mě to psaní ani nebaví, už chci bejt někde jinde.

At' nikdo nebrečí, to fakt nechci, at' se všichni radujou, že je mi fajn a vzpomínaj na mě v dobrým. Prostě mi jeblo. CHACHACHA.

Mami a tati, promiňte mi tu ostudu a že jsem vás nemálo potrápil. Omlouvám se a děkuju za život.

Sestřičko a kamarádko, měl jsem tě rád i tvý děti a Láďu. Tolikrát jste mi píchli. Vaše děti mi dávaly radost jak rostly. A ty, Lukášku, jsi od malička jinej a hodnej. To, čím vyzařuješ, budeš velkej člověk. Budu tě tam seshora hlídat. Budu vás chránit všechny a díky vám za vše.

Mirku, brácho, měl jsem ti víc pomoct, ale nějak to už nevyšlo. Jsem rád, že jsme se udobřili a přeju ti dobrej život a štěstí, vím, že nejseš zlej kluk. Jenom tě

ten život zavál někam, ale to ty už víš. Držím ti palce a promiň, že jsem ti víc neposlal, sám jsem neměl.

Aranka s rodinou. Tys mi pomáhala celý roky, jako ségra. Mám tě rád a myslím, že jsi poklad pro svý přátele a rodinu. Děkuju za každou pomoc, za to, že jsi ke mně byla fér. Jsi dobrá holka a přeju vám všem štěstí.

Běta a spol. děkuju za duševní a duchovní podporu, pošlu ti seshora znamení a budu ti nosit jen dobro a sílu. Zasloužíš si být šťastnější. Pokusím se to zařídit, jestli mi tam daj telefon...dík, mám tě rád.

Věro, díky za vše, ty víš za co všechno. Jsi hodná holka z úplně jiný planety. Mrzí mě, že jsem ti ublížil v pracovním životě, já to odtamtud napravím. Prosím, najdi si někoho, s kým budeš šťastná, je to moje přání. Chraň tě ruka páně, jestli budeš schyzovat nebo tak. Zasloužíš si lásku, strašně ti ji přeju, jsi člověk, co mi v životě nejvíc píchl a držel mě léta nad vodou.

Martine, můj největší příteli, díky za zážitky, jsi Bůh na zemi, teda pro mě. Nasmáli jsme se až až, dávali si jeden druhému radost. Budu tě strašit a přeju ti ze srdce to nej.

Álo Rabasko, zlato, promiň mě to a díky, že jsi. Jsi moje duše, to víš. Sešlu ti náhradu, miluju tě, jsi extra.

A vám všem ze života, z karet a z telefonu, všem vám děkuju a držte se, omlouvám se.

Mám nějaké dluhy, napsal jsem to do telefonu. Snad ty dluhy nepřijdou na nikoho z vás, stáhnou je, ale kvůli dluhům neodcházím, jdu za světlem.

Prosím o udělení pohřbu - spálit! Ať přijde kdo chce a přinese sebou kafe a cigára, žádný pí..., jen hudba a hodně nahlas:

Lucie Bílá - Soumrak

Madonna - Oh Father

Jennifer Hudson - You pulled me through

Adele - One and Only

Jennifer Hudson - I remember me

Díky všem za vše, promiňte mi tu drzost ještě chtít toto, nemám jinou možnost. Ať si každý vezme u mě, co se mu líbí a co bude chtít.

Všem mým známým dám znamení a budu vás chránit.

Přeju všem sílu a štěstí - lásku - díky za vše.

Lukáš - člověk (a namalované srdíčko)

„Lukáši, děkuju, že jsi mi ten dopis půjčil. Víím, jak jsi u toho váhal, jak se ti do toho nechtělo. Ale myslím si, že když už jsi toho řekl tolik, měl jsi říct čtenáři i toto, protože ten dopis tě dokresluje. Podle něho si každý může o tobě udělat obrázek, lépe tě poznat a třeba i přirovnat sám k sobě, ztotožnit se s tebou nebo naopak. I přes tohle všechno, že jsi se tak otevřel, prostě nepochopit. Ale to už je věc každého, jak se na tebe bude dívat. Zajímalo by mne, jak je to dál, jak prožíváš tyhle dny a hodiny. Odhadla bych, že hodně těžko...”

„To odhaduješ správně, je to vlastně čím dál těžší. Musím bojovat s tím, co jsem všechno okolo sebe způsobil, hlavně v rodině. Působím na lidi okolo jinak, i když pořád rozčiluju třeba otce, když zjistí, že sádlo není v ledničce, protože jsem ho někomu dal, že šňůra od pily není na svém místě, protože jsem ji půjčil. Ale to říkám, jen abych to tak nějak odlehčil, to ti je jasný.

Víš, je to období, kdy moje jediná vize je, že dělám dobře, že musím, že už nemůžu žít tak, jak jsem žil a co víím, že si to musím vyžrat, že prostě nechci žádný podpůrný prostředky. Taky jsem se cítil hrozně špatně fyzicky, všechno mě bolelo, ale aspoň od toho mi pomohlo to MMS, jak jsi mi poradila. Myslím, že jsem se fakt vyčistil, nakonec třetí den, co jsem to bral, hned třikrát, abych se přiznal a jednou jsem ani nestačil doběhnout...Ale nejhorší jsou ty pocity, nemůžu se ani těšit, že třeba za pár dní si

dám, že mi bude zase krásně. Já se cítím vnitřně hrozně osaměle, někdy mi připadá, jako bych sám sebe ani neznal, jako bych byl někdo jiný. I když to není jen těmi drogami, to je tím, jak chci začít jinak, líp, využít své schopnosti, jak mi pořád tlučíš do hlavy. Někdy bych už nejraději praštil telefonem, jak to do mě pořád hustíš. Potom si zase uvědomím, že to myslíš dobře, že to se mnou myslíš dobře.

V podstatě to jsou takové rozporuplné pocity, cítím se nabitej, cítím, že budu žít líp, naplno a do toho si zase vzpomenu na ty své dluhy a jsem zase dole. Ale já chci sám sebe zachránit, budu za to bojovat a bojuju, fakt, vždyť to vidíš.

„Lukáši vidím a obdivuju tě, že se tak pereš, musíme ještě vymyslet, jak zúročíš to všechno, co umíš. Jak umíš angličtinu, jen jsem zírала, jak rychle jsi přeložil tu písničku Whitney Houston a přitom to mělo hlavu a patu. Hezky maluješ, to by lidem taky mělo něco říct, hraješ snad na každý hudební nástroj, hezky zpíváš...tolik talentu kdyby někdo měl. Jen to musíš dokázat nějak využít, dát o sobě vědět, to je všechno před tebou.

Ale zajímala by mě ještě jedna věc. Jak je to s Martinem? Jak to cítíš?”

„Tak to jsem čekal a to je hrozný. Myslím, že Martin s tím pořád neúspěšně bojuje a co je hůř, ztratil kamaráda,

ale já taky. Ono se na to všechno, co jsme spolu prožili, dá těžko zapomenout. Mně se taky hrozně stýská a když tak večer sedím sám a je mi smutno, těžko a cítím samotu, tolik bych ho chtěl mít vedle sebe a zase se smát, blbnout a vymýšlet ptákoviny. Hrozně moc mi chybí a o to je těžší reagovat na jeho SMSky jen záporně, nebrat mu telefony, snažit se neslyšet jeho volání pod okny. To se tady vždycky zabarikáduju a dělám, že nejsem, že neslyším. Sedím potmě, aby to vypadalo, že nejsem doma a to je hodně těžký, to mi věř. Ale vím, že sakra musím vydržet, že musím bojovat a dobojovat to k té své vizi."

„Tvoje vize, tvoje představa. Co chceš dosáhnout?“

„Hlavně se chci zbavit těch dluhů, pracuju a uvidíme, jak mi to spočítají, to musím nějakým způsobem zaplatit. A potom bych se snad už mohl odrazit ode dna a makat na sobě, využít toho, co umím, jak říkáš. Potom třeba taky potkám lásku a bude ze mne jinej člověk.“

Dovětek: (dopis, který posílám svým známým)

Dobrý den,

jestli mi můžete věnovat trochu času, prosím, přečtěte si těchto pár řádků.

Mám kamaráda Lukáše. Ano opravdu jen kamaráda, jemu je 29 a mně 58 let. Před dvěma lety upadl do drog. Sice ne přímo vlastní vinou, chtěl pomoci svému kamarádovi a okusit, jaké jsou to pocity. Ale dělal to při plném vědomí, takže jeho blbost. Nakonec se té závislosti po roce dokázal zbavit. Ovšem dostal se přitom do dluhů, neplatil telefon a dluhy rychle narůstaly. Nyní je to již u soudu. Je to velmi hodný a vzácný člověk, pomohl již tolika lidem, ale když je sám v kaši, je kolem něho vzduchoprázdno.

Převyprávěla jsem jeho příběh do knížky, můžete si ji přečíst na www.stahuj.cz nebo si ji koupit. Tím byste mu pomohli. Celý výtěžek knížky půjde na jeho dluh.

Pokud si knížku zakoupíte přímo od nás, objednáním na e-mailu: lukas.alena@seznam.cz, zaplatíte za knížku 150,-Kč+50,-Kč poštovného nebo můžete knížku zaplatit přes účet 19-2727890437/100

a na e-mail: lukas.alena@seznam.cz podat zprávu o zaplacení a adresu, abych Vám mohla knížku obratem poslat. Pokud byste měli zájem od Lukáše získat originál malé malůvky tužkou, připlat'te si 100,-Kč navíc a Lukáš Vám obrázek namaluje. Můžete si určit i téma a uvidíte, jak se s tím Lukáš dokáže vypořádat.

Prosím, můžete-li, pomozte mu. Víím, že je takových lidí okolo nás mnoho, kteří potřebují pomoci, ale já prosím o pomoc právě pro tohoto. Věřím mu, je to ohromně nadaný člověk a víím, že nám všem může ještě mnoho dát a on i dá, po všech stránkách. Pokud se rozhodnete mu pomoci, pošlete mu jakýkoliv obnos, který můžete postrádat, na stejný účet, který je uveden nahoře.

Děkuji Vám.

Alena Rabasová, Holice